

Sygn. akt III UK 223/04

POSTANOWIENIE

Dnia 28 stycznia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jerzy Kwaśniewski

w sprawie z wniosku I.P.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.
o wcześniejszą emeryturę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 28 stycznia 2005 r.,
na skutek kasacji wnioskodawczyni od wyroku Sądu Apelacyjnego w R.
z dnia 16 lipca 2004 r., sygn. akt III AUa .../04,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

U z a s a d n i e n i e

Zgodnie z art. 393 k.p.c., jeżeli zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty nie narusza prawa ani nie zachodzi nieważność postępowania (§ 2), Sąd Najwyższy może odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania, gdy w sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, a ponadto, gdy kasacja jest oczywiście bezzasadna (§ 1).

W rozpatrywanej sprawie nie zachodzą okoliczności wymienione w art. 393 § 2 k.p.c., a rozważenie sprawy pod kątem okoliczności z § 1 tego przepisu uzasadnia odmowę przyjęcia kasacji do rozpoznania.

W kasacji pełnomocnik wnioskodawczyni jako okoliczność uzasadniającą przyjęcie kasacji do rozpoznania powołuje konieczność wykładni art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Skarżący

nie ma racji. Zgodnie z art. 114 cytowanej wyżej ustawy organ rentowy może ponownie ustalić prawo do świadczenia w sytuacji ujawnienia okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji lub też w sytuacji, gdy zostaną przedstawione nowe dowody, które mają wpływ na prawo do tego świadczenia. Decyzja bowiem w sprawie świadczeń nie ma charakteru ostatecznego i nie korzysta z przymiotu powagi rzeczy osądzonej. Pełnomocnik skarżącego powołuje się na wyrok SN z dnia 5 czerwca 2003 r., III UZP 5/03 (OSNP 2003 nr 18, poz. 442), który dotyczy sytuacji, w której organ rentowy dokonał wyłącznie odmiennej oceny tych samych dowodów po uprawomocnieniu się decyzji o przyznaniu świadczenia. W rozpatrywanej sprawie nie chodzi jednakże o problem odmiennej oceny dowodów dokonanej przez organ rentowy, lecz o nowe dowody dotyczące uprawnienia wnioskodawczynie do przyznanego jej wcześniej świadczenia. Dowody przeprowadzone po ustaleniu, że poprzednio organ rentowy orzekał bez wyjaśnienia materialno-prawnych przesłanek prawa do wcześniejszej emerytury na podstawie zaświadczenia, z którego te przesłanki nie wynikały i bez rozpatrzenia dokumentacji leczenia. W tej sytuacji organ rentowy miał prawo do ponownego ustalenia na podstawie art. 114 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS prawa wnioskodawczynie do wcześniejszej emerytury. Za bezzasadny uznać należy również zarzut naruszenia wynikającej z art. 2 Konstytucji zasady ochrony praw nabytych. Zasada ochrony praw nabytych nie obejmuje bowiem praw nabytych niesłusznie. Jeżeli w wyniku błędu organu rentowego okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń nie zostały uwzględnione i w konsekwencji zostało bezpodstawnie przyznane świadczenie, to osoba pobierająca świadczenie nie może powoływać się na zasadę ochrony praw nabytych (zob. uzasadnienie do cytowanego już wyroku SN z dnia 5 czerwca 2003 r., III UZP 5/03).

Z powyższych przyczyn Sąd Najwyższy postanowił odmówić przyjęcia kasacji do rozpoznania (art. 393⁷ § 1 w związku z art. 393 k.p.c.).